«Ο δε Θεός της υπομονής και της παρηγορίας είθε να σας δώ ση να φρονείτε το αυτό εν αλλήλοις κατά Χριστόν Ιησούν» (Ρωμαίους,ιε΄:5)

«Διά της υπομονής σας αποκτήσατε τας ψυχάς σας» (Λουκάς,κα΄:19)

Υπομονή* είναι το να υποφέρει κάποιος κάτι δυσάρεστο, θλιβερό, οδυνηρό που του συμβαίνει χωρίς να διαμαρτύρεται, όπως και το να μπορεί κάποιος να παραμένει ήρεμος περιμένοντας κάποιον ή κάτι που αργεί να έρθει ή κάνοντας κάτι δύσκολο.

Η υπομονή είναι απαραίτητο να υπάρχει και στην πνευματική ζωή του χριστιανού. Ένας χριστιανός, για παράδειγμα, έχει κάποια αιτήματα, προσεύχεται για αυτά και περιμένει με υπομονή την απάντηση του Θεού. Η απάντηση του Θεού στο αίτημα του χριστιανού μπορεί να είναι άμεση ή μπορεί να μεσολαβεί κάποιο χρονικό διάστημα. Άμεση απάντηση του Θεού βλέπουμε καθώ ς διαβάζουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, στην περίπτωση που ο Ηρώ δης αφού σκότωσε τον Ιάκωβο τον αδερφό του Ιωάννη, συνέλαβε τον Πέτρο και τον φυλάκισε με σκοπό να θανατώ σει κι' αυτόν. Τότε η εκκλησία προσευχότανε ακατάπαυστα στον Θεό για αυτόν και ο Θεός άκουσε την προσευχή, έστειλε ένα άγγελο και ελευθέρωσε τον Πέτρο παρ' όλο που ήταν αλυσοδεμένος και τον φρουρούσαν δεκαέξι στρατιώ τες. (Πράξεις,ιβ΄:1-17).

Υπάρχουν βέβαια περιπτώ σεις που ο Θεός απαντάει μετά από χρόνια, όπως στην περίπτωση του Αβραάμ. Ο Κύριος είχε δώ σει μια επαγγελία στον Αβραάμ: «Ο δε Κύριος είπε προς τον Άβραμ, έξελθε εκ της γης σου, και εκ της συγγενείας σου, και εκ του οίκου του πατρός σου, εις την γήν την οποίαν θέλω σοι δείξει και θέλω σε κάμει εις έθνος μέγα και θέλω σε ευλογήσει, και θέλω μεγαλύνει το όνομά σου και θέλεις είσθαι εις ευλογίαν και θέλω ευλογήσει τους ευλογούντας σε, και τους καταρωμένους σε θέλω καταρασθή και θέλουσιν ευλογηθή εν σοι πάσαι αι φυλαί της γης»
(Γένεσις,ιβ΄:1-3). Όταν δόθηκε στον Αβραάμ αυτή η επαγγελία από τον Κύριο ήταν σε ηλικία 75 ετώ ν (Γένεσις, ιβ΄:4). Με βάση την επαγγελία του Κυρίου ο Αβραάμ θα κληρονομούσε μια άγνωστη για αυτόν γη και οι απόγονοι του θα γινόταν ένα μεγάλο έθνος. Ο Αβραάμ πίστεψε τα λόγια του Θεού και έφθασε στη γη Χαναάν, την οποία είχε ο Κύριος για αυτόν. Όμως τα χρόνια περνούσαν και δεν έκανε παιδί με την Σάρρα. Ο Κύριος ξαναμίλησε στον Αβραάμ, όταν ήταν 99 ετώ ν και μεταξύ των άλλων του είπε πως σε ένα έτος θα αποκτήσει παιδί με την Σάρρα και να τον ονομάσουν Ισαάκ (Γένεσις,ιζ΄:19). Τελικά η επαγγελία

εκπληρώθηκε και γεννήθηκε ο Ισαάκ όταν ο Αβραάμ ήταν 100 ετών (Γένεσις, κα΄:5). Εδώ βλέπουμε ότι μετά από 25 χρόνια εκπληρώθηκε η επαγγελία. Έτσι και ο χριστιανός δείχνει υπομονή όταν περιμένει μια επαγγελία του Θεού, όπως περίμενε και ο Αβραάμ και απόλαυσε την επαγγελία του Θεού προς αυτόν:
«Και ούτω προσμείνας με υπομονήν, απήλαυσε την επαγγελίαν» (Εβραίους,ς΄:15).
Συνήθως μια υπόσχεση (επαγγελία) του Θεού προς εμάς αργεί, αλλά όχι πάντοτε. Αυτό που έχει να κάνει ο χριστιανός είναι να μη χάσει την παρρησία του αλλά να δείξει υπομονή για να κάνει το θέλημα του Θεού και να λάβει την επαγγελία (Εβραίους, ι΄:35-36).
Ο πρώτιστος ρόλος της υπομονής στη ζωή του χριστιανού αφορά την σωτηρία του: «ο δε υπομείνας έως τέλους, ούτος θέλει σωθή» (Ματθαίος,ι΄:22, κδ΄:13), «Διά της υπομονής σας αποκτήσατε τας ψυχάς σας» (Λουκάς, κα΄:19). Ο Πατέρας Θεός αναγεννά κάθε άνθρωπο που πιστεύει στον Υιό Του Ιησού Χριστό, δίνοντάς του σωτηρία και ζωντανή ελπίδα αιωνίου ζωής. Ο τελικός σκοπός του Θεού είναι όπως τον Αβραάμ και τον λαό Ισραήλ που προήλθε απ' αυτόν, τους πήγε στην ευλογημένη γη της επαγγελίας, έτσι και εμάς θέλει να μας οδηγήσει σε μια 'γη της επαγγελίας', την βασιλεία των ουρανών, που έχει ετοιμάσει για όλους τους σωσμένους. Τον δρόμο γι' αυτή τη βασιλεία μπορούμε όλοι οι χριστιανοί να τον βαδίσουμε σωστά μόνο αν έχουμε σαν οδηγό-πυξίδα το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, δηλαδή την Καινή Διαθήκη. Συνεπώς σε αυτό το πνευματικό περπάτημα ο κάθε χριστιανός που ισχυρίζεται ότι έχει γνωρίσει τον Ιησού Χριστό, δεν μπορεί να κάνει ότι θέλει, αλλά πρέπει να βαδίζει σύμφωνα με τις εντολές που ο Κύριος Ιησούς μας έχει δώσει: «Δεν θέλει εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών πας ο λέγων προς εμέ, Κύριε, Κύριε αλλ' ο πράττων το θέλημα του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς.» (Ματθαίος,ζ΄:21).
Όσο αφορά το βασικό ερώτημα, «Πώς θα αποκτήσουμε υπομονή και θα αυξανόμαστε σ' αυτή;», αναφέρουμε ότι η υπομονή είναι ένα μέρος της πνευματικής οικοδομικής που καλείται κάθε χριστιανός να οικοδομήσει στη πνευματική ζωή του: «Και δι' αυτό δε τούτο καταβαλόντες πάσαν σπουδήν, προσθέσατε εις την πίστην σας την αρετήν, εις την αρετήν την γνώσιν, εις δε την γνώσιν την εγκράτειαν, εις δε την εγκράτειαν την υπομονήν, εις δε την υπομονήν την ευσέβειαν, εις δε την ευσέβειαν την φιλαδελφίαν, εις δε την

φιλαδελφίαν την αγάπην» (Β' Πέτρου,α' :5-7).
Η σπουδή πιστεύουμε ότι αναφέρεται σε ενέργειες του χριστιανού, όπως:
• Εκζήτηση δια της προσευχής, « Συ όμως, ω άνθρωπε του Θεού, ταύτα φεύγε• ζήτει δε δικαιοσύνην, ευσέβειαν, πίστιν, αγάπην, υπομονήν, πραότητα.» (Α' Τιμόθεον,ς' :11).
• Πλήρωση με Άγιο Πνεύμα, « Ο δε καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλάτας, ε' :22,23). Η μακροθυμία περιέχει την υπομονή και επί πλέον την ευσπλαχνία και κατανόηση, «ενδυναμούμενοι εν πάση δυνάμει κατά το κράτος της δόξης αυτού εις πάσαν υπομονήν και μακροθυμίαν» (Κολ., α' :11)
• Καλή γνώ ση του λόγου του Θεού, που μας πληροφορεί σχετικά, «Και ουχί μόνον τούτο, αλλά και καυχώ μεθα εις τας θλίψεις γινώ σκοντες ότι η θλίψις εργάζεται υπομονήν, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς δεν καταισχύνει, διότι η αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημώ ν διά Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς»
(Ρωμαίους,ε' :3-5).
«Διότι όσα προεγράφησαν, διά την διδασκαλίαν ημώ ν προεγράφησαν, διά να έχωμεν την ελπίδα διά της υπομονής και της παρηγορίας των γραφώ ν»
(Ρωμαίους, ιε' :4).
Έτσι οι πιστοί γνωρίζουν ότι 'διά πολλώ ν θλίψεων πρέπει να εισέλθωμεν εις την βασιλείαν του Θεού' (Πράξεις,ιδ' :22). Κοινό παράδειγμα θλίψεως πολλώ ν χριστιανώ ν είναι όταν οι δικοί τους άνθρωποι είναι αντίθετοι με την εν Χριστώ ζωή τους και τους στενοχωρούν. Άλλο παράδειγμα θλίψης είναι όταν ένας πιστός ομολογεί τις ενέργειες του Χριστού στη ζωή του και οι συνάνθρωποί του που τον ακούνε, τον ειρωνεύονται ή και τον διώ κουν. Μέσα από αυτές τις θλίψεις, αλλά και άλλες που έχουν να κάνουν με προβλήματα υγείας, εργασίας, οικογένειας κ.α., ο Θεός εργάζεται υπομονή στην καρδιά του χριστιανού ώ στε να γίνει ένας δυνατός και δόκιμος χαρακτήρας που θα αντέξει, όπως ο Ιώ β, μέχρι ο Θεός να κάνει έκβαση.
Συνοψίζοντας λέμε η υπομονή είναι αναγκαία στην πνευματική μας

πορεία και ευχόμαστε ο Θεός να μας αξιώ σει να υπομείνουμε έως τέλους ώ στε με την χάρη Του να μπούμε στην βασιλεία των ουρανώ ν. Αμήν!

(*σύμφωνα με το ερμηνευτικό λεξικό Ε. Κριάρα)